

מאת: אורי ראובן, 13 בדצמבר 2017

חבר של אמת עם חיוך על השפתיים, סטודנט חרוץ עם שיר בלב. סיפור על אהבה לאדם, לטבע ולחיים עצמם, על נתינה אינסופית ועל חלום שנגזז. זהו סיפורו של אביב חיים ז"ל.

השמועה אומרת, שאם במהלך התואר בטכניון בחרתם להינשא לבחיר או בחירת ליבכם, ההסתברות שאביב חיים היה נוכח בחתונה גבוהה יותר ממה שהיה ניתן לחשוב. זה לא בגלל שהייתה לו אהבה

מיוחדת לאוכל של חתונות, להיפך, הוא מעולם לא היה אכלן גדול. וגם לא בגלל שהיה נהנה במיוחד מחוויית הנהיגה למקומות שונים במרכז או אפילו לדימונה. "כששאלתי אותו פעם למה הוא הולך לכל כך הרבה חתונות", אומר חברו הקרוב איתמר, "אפילו של אנשים שהוא מכיר אותם רק ברמה שטחית, הוא ענה: 'אם בן אדם מזמין אותי, זה סימן שחשוב לו שאני אהיה ואני מכבד את זה'".

האהבה הכנה לזולת והנתינה חסרת הפשרות היו רק חלק ממאפייניו של אביב חיים, סטודנט שסיים שנה ד' בפקולטה להנדסת חשמל, שפתיל חייו נקטע בטיול להרי הפירנאים, מספר ימים לפני תחילת השנה העברית החדשה.

אביב נולד וגדל בכפר ורדים. הגבעות המוריקות של הגליל המערבי היו הרקע לנוף ילדותו, אז נהגה משפחתו לצאת לטיולים כמעט מדי שבוע. שם נחשף לראשונה לסביבה המשכרת, שם גדלה אהבתו לשקט המסתורי.

"אני לא איש של ים, אני איש של הרים", כך הצהיר על עצמו אביב, שגם בתקופת בגרותו היה יוצא לטיולי שטח, בהרים ובמדבריות, למעשה בכל הזדמנות שרק היה אפשר. לאחר שירותו הצבאי טס לטיול המסורתי בדרום אמריקה, שם ביקר בארגנטינה, צ'ילה, ברזיל, פרו, בוליביה, אקוודור ואף באיי גלפאגוס, בפרק זמן שנמשך לא פחות משמונה חודשים.

הטכניון היה נוכח בחייו של אביב משחר ילדותו. אביו, אילן, הוא בוגר תואר ראשון ושני בהנדסת מכונות. אחותו הבכורה מעין היא בוגרת תואר ראשון ושני במסלול להנדסת סביבה ואחותו האמצעית, ניצן, סיימה תואר שני בהנדסת גורמי אנוש בפקולטה להנדסת תעשייה וניהול. כיאה למשפחה עם תחומי עניין כל כך שונים, אהבתו של אביב הייתה לחשמל. כילד היה מתעניין בפעילותם של הרכיבים האלקטרוניים השונים ובתיכון תפן בחר באופן טבעי ללמוד 10 יחידות באלקטרוניקה.

אביב וחברים בפסטיבל הסטודנט | תמונה באדיבות אמיר קוצר

לא קשה לנחש שהצעד המתבקש לאחר השיבה לארץ מהטיול הגדול, היה לבחור ללמוד את המקצוע האהוב עליו, במוסד האקדמי האהוב עליו. לשם כך ארז את חפציו ועבר לגור בעיר חיפה.

לפקולטה להנדסת חשמל יש מוניטין כאחת הפקולטות הבכירות בארץ, וגם התובעניות ביותר. מקום בו על כל סטודנט מוטלת המטרה ללמוד ברצינות תהומית, ובד בבד להילחם על שרידותו בקרב חבריו. ליצר התחרותיות לא היה כל מקום בליבו של אביב, שהפך את הטכניון לביתו השני. שם הרגיש שהוא יכול להביא את יכולותיו הרבות

לידי ביטוי. שם הרגיש שהוא יכול להתפתח לכיוונים עליהם חלם עוד כילד.

כישורי הסדר ויכולות הארגון המפותחים שלו תפסו את מקומם כבר בימים הראשונים ללימודים. "היה לו קובץ אקסל שמפרט אילו קורסים צריך ללמוד לאורך כל התואר". אומרת אורטל, חברתו לפקולטה ושותפתו לדירה לשעבר. איתמר מוסיף: "הוא היה מוקד ידע כלל-טכניוני בכל הנוגע לקורסים, למרצים ולמבחנים. היו לו סיכומים והוא ידע להגיד איך ללמוד את הקורסים ובאיזה סמסטר כדאי לקחת אותם".

היכולת המיוחדת של אביב לרכוש חברים בקלות, זכרונו הפנומנאלי והרצון לעזור הפכה אותו למוקד מקשר בין סטודנטים. לא פעם היה משדך בין שותפים לקורסים ולמעבדות על בסיס אופי ואף היה מתמצא בשוק הדירות החיפאי ומציע דירות למחפשים. תחומי העניין המגוונים והידע הכללי שצבר לאורך השנים היו לו לעזר בעבודה בה עבד בשנה האחרונה – ככותב שאלות לספרי לימוד לפסיכומטרי.

האהבה שלו למקצוע החשמל מצאה ביטוי בקורסים שלמד ולרוב היה מעיד שהמקצועות מעניינים אותו. הביטוי המובהק לכך היה בקורס יסודות התקני מוליכים למחצה (מל"מ), שם היה למעשה החונך היחיד מטעם היחידה לקידום סטודנטים. כמויות הסטודנטים שהיו פונים אליו כשבוע לפני המבחן היו מרתיעות כל אחד, במיוחד בתקופה כה לחוצה, אבל לכל אחד היה מקום, ולפעמים היה חוזר הביתה מותש אחרי שפתר שאלות והסביר את החומר לאורך כל היום.

אביב במהלך הטיול בדרום אמריקה | צילום באדיבות המשפחה

עם זאת, בחלק מהמקרים מידת ההשקעה שלו בקורס לא הצליחה להתבטא במעמד המבחן. "אולי זה לא עבר למבחן עצמו, אבל זה לא שלא היינו מתקשרים אליו לפני מבחנים כדי להתייעץ על איזו שאלה. הציון שלי במרוכבות זה בזכותו", אומרת ענבר, חברתו הקרובה.

חיים, שותפו של אביב לפרויקט הגמר, מספר: "העבודה על הפרויקט מבוקר עד לילה מביאה אותך למצבי קיצון, ולפעמים יש בעיות בירוקרטיות. ההתמודדות הייתה הרבה יותר קלה בזכות זה שאביב היה שם איתי. הוא היה מאוד אופטימי,

תמיד ניסה לכוון את האנרגיות ואת הכעס על כל מיני גורמים שעבדנו איתם, לקחת את הייאוש והתסכול לכוח שיהפוך את העבודה ליותר טובה. הוא היה משקיע בטירוף ולא מתלונן".

בזכות הדבקות במטרה והעקשנות להצליח שאפיינו את אביב, הוא יקבל לראשונה את תואר מצטיין דיקן בטקס הפקולטה שיערך במרץ הקרוב. "כשהוזן הציון של הפרויקט שנינו מאוד התלהבנו", מוסיף חיים. "זה היה איזשהו ניצחון, בעיני הוא אחד האנשים שיותר הגיעו לו".

האופי התובעני של הלימודים לא שאב את אביב לשגרה השוחקת, והוא חיפש את הפעילויות החברתיות שוברות השגרה בכל התחומים. בתוך הלו"ז הסטודנטיאלי הצפוף הוא הקפיד להשאיר זמן למפגש עם המשפחה והחברים ותמיד היה נוכח באירועי הפקולטה, בהצגות, בפסטיבל הסטודנט ובמסיבות הבריקה.

בתחום הספורט החל להתעניין במשחק הטניס, בתחילה השתתף בקורס המתחילים ולאחר מכן עבר לבינוניים ולבסוף גם לקורס המתקדמים. בתחרות הספורט השנתית, 'הטכניון צ'אלנג', זכה אביב במקום השני עם קבוצתו בתחרות הקארטינג. "מה שייחד את אביב זה שהוא טרף את העולם", מעידה אורטל. "לא משנה מתי הוא היה הולך לישון הוא היה מתעורר מוקדם והוא כל הזמן היה בתזוזה. תמיד לא הצלחתי להבין איך הוא מספיק את כל זה".

אחד מבילויי היציאה בשנה הראשונה היה גם אחד הרגעים המכוננים בחייו, היום בו הכיר לראשונה את חברתו מור. "היינו בבילוי של קבוצת חברים משותפת, והבחנתי בו בצד השני של השולחן", מספרת מור. "אמרתי לחברה 'תראי איזה חיוך יפה יש לו, פשוט קורן'. לאחר שהוחלפו מספרי הטלפון החלו השניים בדרכם המשותפת.

הם זכו לכינוי "זוג יונים" בקרב החברים. כוח בלתי ניתן לעצירה של חיוביות ואופטימיות. הרעפת האהבה דרך ארגון מסיבת הפתעה והבאת זרי פרחים ושוקולדים למקום העבודה היו כל כך יוצאי דופן, עד שאביב זכה לתואר "מרים הרף" בקרב חבריה של מור, בהשאלה מתוכנית הטלוויזיה 'רמזור'.

אביב וחברתו מור | צילום באדיבות המשפחה

דרך אביב נחשפה מור לעולם הטיולים. הצמד חרש את הארץ מצפון ועד דרום ופקד מעיינות, מדבריות ולינות שטח. "תמיד אהבתי לטייל אבל המשפחה שלי לא כל כך פעילה בזה", אומרת מור. "אביב הגשים לי הרבה חלומות עם הטיולים האלה".

"כשאביב התחיל לצאת עם מור, ממש רק כמה חודשים, הוא סיפר לי שהוא לקח אותה לטיול בדרום", אומרת אורטל, חברתו לפקולטה. "הוא התחיל לספר על הטיול שהוא יחסית למטיבי לכת ושממש צריך לרדת מצוקים עם חבלים, אז אמרתי לו: 'אביב, מה אתה עושה, היא תברח! והוא ענה לי 'אורטל, את מכירה אותי, חברה שלי חייבת לאהוב לטייל'".

את הטיול להרי הפירנאים, הרכס הציורי שגובל בספרד וצרפת, תכנן אביב כחצי שנה מראש. כבר אז עלה במחשבתו לטוס לטרק עם חברתו בין שמורות הטבע, הפארקים והאגמים הקסומים. היעד המתוכנן היה בחופשת הקיץ מיד עם סיום מועדי א'. גם הפעם תכנן בקפדנות כל צעד והזוג אף התאמן במסלולי הליכה עם ציוד מלא לאורך הכרמל.

בעת הטיול יצאו השניים מבקתה בשמורה לכיוון הבקתה הבאה בה היו אמורים ללון, במה שהיה אמור להיות צעידת צהריים קצרה. למרות שהיו בשמורה מתוירת ומוסדרת, השילוט במקום היה מוטעה והצביע לכיוון הלא נכון. גם סימוני השטח שאמורים לאשר למטיילים את נכונות הדרך הופיעו לעיתים רחוקות ונוסף על כך, בניגוד לתחזיות, סופת שלגים פקדה את האזור בו שהו. באין יכולת להתקדם ותחת מעטה השלג

הכבד נותרו אביב ומור חשופים לקור העז. ללא ציוד מתאים לשלג וללינה בחוץ ניצבו השניים חסרי אונים מול איתני הטבע. כתוצאה מכך לקה אביב בהיפותרמיה ונלחם על חייו מספר ימים עד שהצמד אותר על ידי רועה צאן שעבר במקום. מותו נקבע בבית החולים.

“הייתי אמור לפגוש אותו ואת מור בברצלונה, יום אחרי סיום הטרק”, מספר אמיר, חברו הקרוב של אביב. “התקשרו אלינו באחת בלילה ואמרו לנו את הבשורה כשהיינו כחמש דקות מהגעה לנתב”ג. זה היה רגע מאוד מוזר, כי אתה לא באמת מבין מה זה אומר. בן אדם כל כך צעיר הלך לטייל לטרק שלא אמור להיחשב מסוכן – פתאום לא חוזר. זה פשוט לא מסתדר. מצד אחד אתה שבור, מצד שני אתה לא כל כך מעכל מה קרה. אני לא חושב שמעכלים דבר כזה עד הסוף, השגרה היא זו שמושכת אותך אליה”. ענבר מוסיפה: “לפעמים אני יושבת בהרצאות, מסתכלת על האנשים וחושבת לעצמי איך זה יכול להיות? איך יכול להיות שכולם בהרצאה כותבים, מקשיבים, לומדים את החומר ואביב לא פה, כולם בטכניון מסתובבים בפנאן שלהם ואני מתעצבנת שאני חלק מהם, איך אני יכולה להיות בהרצאה וללמוד ואיך כולם יכולים לעשות את זה כשאביב שהתחיל והיה איתנו ארבע שנים בתואר לא ממשיך איתנו. איך זה יכול להיות שנהיה בטקס סיום ונקבל תעודות ואביב לא יהיה איתנו. כל כמה ימים יש לי רגע שזה מכה בי מחדש וכל יום אני חושבת עליו. זה נשמע קלישאתי, אבל הוא אולי החבר היחיד שידעתי שתמיד כשאצטרך אותו הוא יהיה שם בשבילי”.

התחושה שקיימת לעיתים באדם, שהגורל נתון בידיו, ויש לו יכולת השפעה על עתידו אם רק יעשה את הצעדים הנכונים, תחושת הכוח האישית הזו נותרת חסרת משמעות אל מול המציאות הנוגשת. “לפעמים נדמה לנו שהכול בשליטה, אבל לא הכול בשליטה. גם אם אתה מתכנן מראש ועושה את כל מה שאתה יודע ויכול”, אומר אילן, אבי המשפחה. “אנחנו חיים את החיים שלנו במחשבה שאם אתה מאורגן וחושב על דברים מראש אז יהיה בסדר, ולא. לא תמיד זה בסדר”, מוסיפה מעין, האחות הבכורה. “יש דברים לא צפויים שאין לנו שליטה עליהם”.

כדי להנציח את אביב, חשבה המשפחה על שילוב שני התחומים בהם אביב היה פורח – טכניון וטיולים. “בגלל שחיינו נקטעו כשהוא היה בטכניון, חשבנו שכדאי להנציח אותו דרך מסלול הליכה. שביל קטן”, אומר אילן. “מה שאנחנו היינו רוצים זה שהטכניון לא ישקיע כלום, לכן מבחינתנו אין לנו דרישה שהם יעשו משהו, פשוט משהו קיים. אם זה חורשה אנחנו נפרוץ את הדרך. אנחנו נדאג לשביל ולשלט. לנו כהנצחה זה נראה דבר מאוד טבעי. אנחנו מנסים לקדם את זה מול הנהלת הטכניון. כרגע אנחנו לא יודעים להגיד איך זה יתפתח”.

ההנצחה האמיתית של אביב תישאר בליבם של אלה שאהבו אותו, למדו איתו והכירו אותו גם אם רק בחטף. “אני מקבלת השראה עצומה מאיך אתה שומר על חיוביות מול קשיים שאתה נתקל בהם, מהקשרים עם האנשים, הדאגה והעזרה לאחרים באופן טבעי בלי שהם מבקשים יותר מדי”, אומרת האחות ניצן. “העזרה לאחרים והאופטימיות, הייתי רוצה ליישם את זה יותר בחיים שלי”, מוסיפה האם יהודית. “יש לי מה ללמוד ממנו. למרות שבמשפחה הוא הקטן, בהרבה מובנים הוא גדול”, מסכמת האחות מעין.

אז בפעם הבאה שאתם מרגישים שהתואר לוחץ עליכם, שאין לכם זמן למשפחה, לחברים ואפילו לא לעצמכם, קחו נשימה עמוקה, תשרקו איזה שיר שמח ותחשבו על אביב. האיש שחי כל יממה פעמיים.

